

Melania Cuc
VIA DOLOROSA

Melania Cuc

VIA DOLOROSA

EDITURA NICO

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CUC, MELANIA

Via Dolorosa/ Melania Cuc, Târgu-Mureș: Editura Nico, 2011

Ed. lector Nicolae Băciuț;

ISBN 978-606-546-169-7

I. Băciuț Nicolae (ed.)

821.135.1-1

Coperta de Nicolae Băciuț

Coperta I: Fotografie de Leonard Chioveanu

Editura NICO

Târgu-Mureș, str. Ilie Munteanu nr. 29

Apărut 2011

Copyright©Melania Cuc 2011

Toate drepturile rezervate

Lector Nicolae Băciuț

Tehnoredactare: Sergiu Paul Băciuț

Format 16/61x86, coli tipo 7

Tiparul executat la INTERMEDIA GROUP Târgu-Mureș,

Str. Cuza Vodă Nr. 57

România

Mărturisesc

- Pssst! Strânge robinetul....te rog!
Picătura a depășit în unchii de aur
Barilul de kerosen cu risc zero.
-Ehei, este încă liniște în oul de Paște
Spune dropia din embrionul ce crește de-a-ndoasele
În farfuria unui gurmand fără identitate .
Mereu vorbesc despre alții,
Mă silesc să recunosc reconquista unde
Eu am fost doar o cheie pentru solfegiului
După care se mișcă axul pământului.
Mii de umbre stau coagulate
Între palmele mele unse cu ulei de mirodenii sălbatice.
Mărturisesc, sunt numai un golan rătăcind pe orbita
Din care, îngerii se văd tot mai îndepărtați,
Așa ca sentința unui viețăș ce nu va fi dusă până la capăt.
O, da, sunt oarbă și surdă
Dar încă hohotesc de pe balconul
Împodobit cu o singură plantă de orhidee.
La picioarele mele orașul se topește ca o plastilină,
Curge în compostul ce mi-a ajuns
La subsioara scrisorii pe care ți-o scriu
Cu detalii ce nu mai interesează nici un șef de poliție.

Îndrăznela mea

Mă încred în cele câteva idei fără autor, fără titlu.
Amforă extrem de fragilă,
Stau între palmele tale cu bătăture înflorite.
Rochia mea este albă și laptele dă în undă
Ca o mofetă tânără și fără cine știe ce idealuri.
Îmi voi cumpăra armă de vânătoare,
Gloanțe de argint și câini
Mult mai roșii decât jacheta infantei!
Vom merge la braț prin anotimpul
Pe care l-am jefuit și apoi l-am azvârlit pe linia moartă.
Îndrăznela mea zgârâie ca vârful unui ac de seringă
În pielea-nflorită.
La ce mi-ar mai fi buni pantofiori de saten
Și toate scările pe care coborau inorogii
În vise?
Eu sunt ceea ce sunt,
Stăpână absolută pe clipa în care
Maestrul mahmur zugrăvește biserici de sticlă!
Ustură rana pe lanțul de la cana cișmelei
Și mahalaua mea crește,
Dospește în spuma întinsă
Peste gazonul arenei în care
Gladiatorul se luptă pe viață și moarte
Cu trecutul prizonier în oglindă.

Un șir infinit

Ecoul altui eveniment major
S-a stins ca un muc de țigară
Apăsat în blana leoaicei întinsă
Peste dunga podelei...
Vorbesc în vânt și
Minte cronicarul
Tot vorbindu-mi despre
Regnul cel slab și lupta socială...
Eu sunt liberă să citesc cât doresc
În stelele-verzi și agățate-n cârlige
Pe sfoară!
Și volbura crește.
Speranțele mișcă din buze și din aripile
Pe sub care trec convoaie de nume celebre.
Bat pas de front,
Defilez pe sub șiruri de cămăși bărbătești
Cu butoni de argint coclit la manșete.
Între răstimp s-a făcut dimineață
În cetatea care pleznește
Din palmele sfârtecate-n caiele.
Aplaud din instinct alt spectacol,
Altă lătură ce s-a scurs la canal
Strălucitoare ca sarea din sudoarea
Unui bătrân proletar.

Spectacol

Pe scara din trestii de zahăr
Alunecă noaptea.
Lumânarea dintre noi doi
Are aripi de fum alb
Și
Dansul moliei se derulează nonstop
Sub talpa unei cizme de damă.
Spectacolul continuă regn după regn
Pe scena colbuită din giurgiuveaua ferestrei.
Dincolo,
Paradisul malaxează,
Preface în alcooluri până și mărul edenic.
Și ce dacă?!
Este zi de târg în babilonia virtuală!
Numai azi se mai dau pe gratis
Amfore burdușite cu grâne,
Sclave tinere și uleiuri bine mirositoare.
Din colivia cu gratii de aer
Maica-mi cântă despre o altă și altă
Durere prinsă cu ghiare în montura
Perechii anonime de aripi.

Clopoței de nuntă regală

Vând magnolii din foi de hârtie
Și flămânziții vin-tăvălug
Peste taraba cu mercuriar depășit.
În frac fumuriu și cu nebunia la braț,
Domnul Freud face alți și alți
Pași de vals
Peste rujul rânced de buze.
Printre rafturile de parfumerie,
Trec femeii cu toc cui
Și sacoșe de naylon în mână.
-Sunt aici!

Rage noua blană a leoaicei.
Din turnul de strajă
Se aud clopoței de nuntă regală.
Ne scufundăm instant în polen !
Dăm din mâini, din picioare
Buimaci și fericiți
În flaconul cu libertate impusă
Ca orice ordin de luptă.
Umbra cavalerilor încă mai miroase
A veșmânt de femeie,
Pânzătură prin care
Demiurgul strecoară vopsele.

Pe Piața Online se vând mieii
Tunși de lână de aur.

Jucăria împușcată

Nu va mai ploua o mie de ani și mai bine
Peste aroborele împodobit cu batiste de rugăciune
Și sticle golite de vodcă.
Cântecul femeilor se târăște prin iarbă
Ca o jucărie împușcată cu gloanțe adevărate.
Un ochi de păpușă este universul doamnei Bovary;
Catifea, talc și un clișeu din grădina cu tuberoze.
Pe mușama, pe colțul de masă din bucătăria bunicii,
Coțka de margarină se topește cu încetinitorul.
Tu nu ai cum să-mi recunoști familia
Nici să vezi amprenta cu care s-a parafat
Relația dintre cei vii și cei morți.
În biserica fără lună,
Pe obrazul pătat cu ceară,
Cinăm separați de ordinea publică.
De altminteri, toate poveștile mele sunt relative,
Străvezii precum curtezanele din vechime.
Palpabil este doar anotimpul care-mi crește
Ca o piele nouă și nepotrivită,
Pe sub pielea cea veche.

Poker pe mere de aur

Privită din cer, inima mea nu mai contează
Cât timp apa și săpunul de rufe fac
Revoluția mult mai albă decât oasele unui dinozaur.
Se usucă mâna savantului și mănușa singură
Adună fiecare detaliu din gândurile,
Pe care eu le risipesc ca și cum
Aș juca poker pe mere de aur.

În pridvorul mănăstirii de maici tinere
Doarme pietrarul Manole. Nu e vinovat!
Doar disperarea Anei este floarea de mac
Înfășată în scutec de maternitate....
Exercițiul iertării de sine-i pe măsura
Acestui număr de virtuozitate -
O arenă în care evoluez fără niciun pericol.
Jocul ăsta de noroc este un transsiberian,
Tren garat pe linia moartă a faptului istoric.
La capătul liniei, flămând și însetat,
Alt erou își așteaptă femeia și răsăritul de soare...
Eu mă înghesui în același bou-vagon
Și toată atitudinea mea față de patrie
Este un coșmar de joi noaptea către dimineață.
Veștile sunt reci,
Slinoase ca o perucă îmbâcsită de pudră.
Rânced este și zațul cafelei pe care o beau
Din ceașca plină cu margarete sălbatice.
Am mai pierdut o partidă!
Trag linia, adun, scad... și aerul din jurul meu
Este moale ca drojdia vinului.

Cu palma pe gură

În provincia cu iarna ce-mi intră în minte și oase
Sunt doar o rugină ce nu-și găsește corespondentul
În tacâmul din plastic.
Din casa vecinilor se aude cântând clavecinul.
Melodia e firavă
Ca un copil cu sângele picnit de leucemie.
Hoții și sacerdoții vorbesc cu palma apăsată pe gură
Și tot universul înțepenește în angrenajul de idealuri.
Numai tobele militare bat a victorie.
-Vara asta este ca o răstignire, îmi zic,
Și știu că nu se cade să fac
Tot cea ce se așteaptă de la mine -
Colo,
O sticlă fragilă de lampă.

În rochie de dantelă de Flandra
Duminica Orbului zace
În patul cu amintiri și molii gestante.
Mie nu-mi pasă!
Dinspre foișorul de foc vin în trombă
Dopuri și sticle de șampanie!!

Colecția mea de porțelanuri

Serghei Esenin a fost ultimul revoluționar
Care a băut cocktail Molotov în loc de agheasmă.
O frăție de sânge și apă chioară ne leagă ...
Și ce dacă,
Pana cu care-mi iscălesc eu jurnalul de bord
Este tocită și cea mai mare parte dintre poemele mele
Se aruncă sinucigașe
Din turnul cu pompieri la parter?!
Eu sunt contrabandistul de ocazie,
O uniune de elemente-cheie pe lista bucătarului.
Nu știu alege dintre atâtea invazii neștiute
Și veșminte rupte din steaguri de luptă.
Loviți-mă cu pietre, pâinea-i scumpă și
Exponatul din vitrină
Este din ipsos, vopsea și toate întrebările
La care nu-mi va răspunde nimeni.

Din grija zilei mustește uleiul de rapiță,
Pleznește achenă și toate speranțele mele sunt
Mult mai subțiri ca o gutapercă de chirurgie.
Astăzi mi-e aproape bine pe etajera de sticlă.
Învăț să cos nasturi,
Să bat capse pe gura bibeloului din porțelanuri fine.

Peisaj cotidian

S-au schimbat gărzile la Vatican
În ziare, continuă lupta dintre David și Goliat
Contra câțiva sâmburi de migdale foarte amare.
Mierea a fermentat în pepenii din vara trecută.
Alți negustori chibuțesc la bursa norocului.
Este goală ca-n palmă piața de execuție și
Numai dama-cu-camelii prinde curaj,
Se plimbă fără batistă în buzunarul halatului de spital...
Nefericirea ei este palidă și indiferentă
La acneea adolescentului
Ce traversează strada cu bărbia în piept.
În lista cu falii din dragoste
Nu s-a pus punct.
La ușa cantinei pentru păsări-colibri,
Stă alt înger, așteaptă la rând,
Cu gamela de inox legată la brâu.

Fetița-cu-chibrituri a aprins felinarul
În vitrina cu acadele din plastic.

În arena plină cu pisici stacojii

Am stigmatate nevindecabile la fiecare filă
Din cartea pe care o scriu în trei direcții deodată.
Nu îmi permit luxul de a minți, iubi și neadeveri
Măsura aripilor mele de hârtie cerată.
Sunt doar o jucărie planând
Peste plantele tunse la zero de garda de mediu.
O stare de fapt nici nu mai există în cetatea aceasta,
Doar cutele obrazului meu adâncite irevocabil.
Riduri din naștere și clownul tot mai îndrăgostit
De colombina cu fir tras la ciorapii de ață.
De la o vreme nu mai am loc, de amintirile mele,
Nici în cer, nici în valiza contingentului tot mai amnezic.
Sunt doar numărul pe zeghea comună.
-La ce îmi sunt bune toate medaliile din sticlă?
Pun întrebarea și...
Tu mă arunci ca pe un șoarece
În arena plină cu pisici stacojii.

-Azi, speranța se dă la promoție!
Își face reclamă, din stradă, lăptarul.
În camera de gardă, frica și-a pus unghii
Din silicon foarte roșu.

Îngesuită în cutii de conserve

Un taxi galben și trei tablouri cu sfinți triști!
Atât mi-a mai răms din sfertul rugăciunii
Pe care o spuneam conștiincioasă
Ca un funcționar cu cotierele roase până în oase.
Îmi beau ceaiul de dimineață fără povești,
Fără zahăr, fără speranțe...

Apoi plouă.

Curge lumina asta cu sudoare
Și cu sânge vegetal cade
Peste acoperișul casei în care
Lazăr le citește leproșilor din scripturi.
Nimic nu mai ține de ceea ce credeam
A fi o noțiune perfect-adaptabilă.
Nici foița de staniol nu mai are sclipici
Peste bomboana cu gust de afin sălbatic

Teama-i la maturitate și mușcă pe sub cămașă
Așa, ca un purece ce știe că
Mai apoi va muri strivit între degete.
Milioanele de claxoane țipă în dans nupțial
Peste orașul în care
Sunt purtată pe umeri de patru bărbați
Cu veste de catifea neagră și ghete roșii de box.
Prinsă,
Înghesuită în cutii de conserve,
Memoria locului chițăie,
Dă disperată din lăbuțele ascunse-n manșon.

Rugul a ruginit untdelemn

Umbră umblă goală pe sub rochia de bumbac.

-Nu-i niciun pericol!

Insiști tu,

Încerci să mă convingi

Să mergem mai departe prin grotă,-

Două șopârle din smalțuri mimetice.

Pe deasupra noastră zboară oameni

Și sângele strugurilor sălbatici

Se maturizează ca un puber

În palestra grecească.

Soarele-i tot mai albastru la ochi,-

Tenor fără voce și cu vena tăiată.

Insistent hujăie vântul de dimineață,

Jilav și sfânt ca țâța lupoaicei

Care va naște schimbarea la față.

Un peisajul de neînțeles

Pentru negustorul de vinuri din Galileea

Și rugul a ruginit untdelemn.

-Iubește-mă! Îți zic

În timp ce tu treci serios ca un mort și

Cu un mănunchi de imortele

Arzând în dreapta fără mânășă.

Fotografii de familie

Perla coroanei s-a întors în scoica ucisă.
Aici, printre noi, este și oul păianjenului
Care mă va țese în pânză foarte subțire.
Până mai am timp,
Cresc ca un vrej de dovleac porcesc
La capătul curcubeului peste care
Oul pajurei cade cu aripi cu tot.
Străina asta poartă pălărie cu fundă albastră
Și de sub-cer îi cântă o placă celebră de vinilin.
Nu mai sunt podoabe autentice în tot burgul.
Nici scări nu mai sunt în tot acest eșafodaj
Pe care-l urc umăr la umăr cu paznicul nopții.
Din turn se vede ca-n palmă spectacolul cabaretului.
Suntem cu toții prezenți la festinul din
Cartierul de vest!
Din stofa paltonului cu reminiscențe de mosc
Vă întind mâna unsă cu tot curajul de care dispun...
-La ce bun?!
Mă întrebați voi, fotografiile de familie,
Și eu... plec în automobilul capitonat
Cu fleanduri din aripi de fluturi.

Este incendiu perpetuu

Un capitol s-a închis brusc.
Arhivarul își dresează puiul de Rotwailer
Cu o coțka de carne...
Ce caut eu printre rafturile cu carii obezi
Și secretele lumii scrumite pe plită ?
Ca un bătrân amnezic vin și vă spun că...
Zidurile acestea sunt albe
Pe sub solzii de marmura neagră.
Tu încerci să mă convingi că mint,
Și trecem râzând din nimic
Prin mulțimea de domni furioși.
Dincolo de clipa scăpată din lesă,
Ne așteaptă masa cu ștrudel și cafea rece.
Degeaba îți spun că mi-e poftă nebună
De vorbele crescute odată pe limbă,
Că nimic nu va mai rămâne la fel
În satul prin care
Umblăm ca trupă de muzicanți fără instrumente.
Cântăm despre pacea de o mie de ani
În timp ce ticălosul cu pantofii fără pingele
Se plimbă țațoș pe asfaltul fierbinte
De pe Calea Victoriei.

Dinspre turnul primăriei de galben

Ninge cu hulubi morți și litere smulse
Din registrul stării civile.
De mâine dimineață precis
Pâinea neargă va fi neagră și întinsă-preș
Pe masa de taină.
Nu am slugă, nu am stăpân,
Nu mai știu să-ți zâmbesc
Din oglinda asta împodobită
Cu valve de stridii și cu pahare golite de vin.
Dinspre turnul primăriei de galben
Se anunță incendiul secolului.
Râd și torn benzină ușoară
Peste rugul gata aprins.
Otrava-i pe gratis în spițeria
Ce-și face siesta în umbra unui dud
Împodobit cu viermi de mătase prinși în cârlig.

Pescarii de știme încă nu s-au născut.

Se înserează sistematic în mahala

Un exercițiu banal

Reflex al mâinilor ce toarnă absint

Pe rochia mea vișinie.

Foișorul fanfarei s-a umplut cu umbre subțiri.

Altă jertfă de om va avea loc pe scena

Cu alămurile scoase la licitație!

În melanjul confuz și fierbinte

Tu continui să transcrii în oracol

Gânduri despre copilăria liberă

Ca o găscă sălbatică.

Peste tropicele pântecului

În care pruncul nu are încă nume,

Cearcăne de cerneală lila

Se lăbărțează până la coate.

Amprenta materiei se ia cu tot cu piele

De pe palmele, moașei, unse cu miere.

Cântăm în duet despre cum

Se înserează sistematic în mahalaua lumii,

În peisajul cu crivăț vânăt precum corbii

Din vopseaua lui Vicent van Gogh.

În dimineața asta nevorbitoare

Creioanele în penar s-au frânt de trei ori la rând.
Semn interzis! Strig mut.
Învăț să trăiesc după capul meu
În caietul din care
Personajele evadează într-un pahar cu alcool.
De pe buza mesei de scris rugăciuni,
Substantivele goale pușcă
Urcă la cer.
Balanța întrebărilor de autor este tot mai nesigură
Și liber este numai răstignitul din care
Vulturii-și extrag pleura albă și foarte subțire.
În dimineața asta nevorbitoare,
Alt copil s-a pierdut în piață plină cu animale.
Fac spume la gură megafoanele
Și lumea-i nervoasă.
La marginea buzunarului de la șorțul sticlarului,
Jucăriile prind glas, leagă carne pe oase...
Fluieră samovarul și trenul electric;
E timpul să plecăm din nou
Prin iarba
Care crește ca un camuflaj biblic.

Haita flămândă ne latră din lanțul de inox.
Luna-i la Apus.

Alunec din te miri ce...

Ca o efemeridă nătângă
Urc pe brațul hangiului...
Mă laud că am escaladat încă o dată,
Cu bine,
Zidul plângerii mele.
Sunt gata să lupt cum se cuvine,
Așa, înfiptă-bine în acul destinului.
-Unde îmi sunt victoriile cu vânătăi personale?
Întrebarea este pentru floarea portocalului
Și pentru femeia cenușie
Ca un șoarece de ceainărie.
O nu, nu-mi spune
Că tu ai fost cel care m-ai învățat
Cum să mă văd în oglindă!!!
Doar norocul îl mai prinzi de urechi,
Îl tragi din cheutori ...
Așa, ca pe un halat de diftină
Ce mătură holul unui sanatoriu
Fără uși, fără geamuri...

Eu sunt fierul de călcat care lasă cute.
Alunec din te miri ce...
Fac unghiuri aproape perfecte
Pe gulerul cămășii din fir de urzică.
Ce inși plictisiți joacă viața-noastră la două capete!

Eu doar merg cu umerii lăsați
Printre sticlele răsturnate sub masă.

Povestea asta nu are autor

Vecinii stau pe laviță
La poarta raiului închis pentru inventar.
Halvaua și lumânările privesc din raft
Bătălia mea personală.
Nu am niciun rol în cruciada sonoră
Ca un alai de ciocârlii
Ce anunță cu surle și trâmbițe
Răsăritul de soare.
Singurul polițist comunitar
Bate de floare teii cartierului prin care
Convoiul cu alimente de subzistență
Trece lovind din călcâie.
Povestea asta nu are autor,
Nu adună culori scurse din ploaie
La picioarele crucii ce unește într-o singură linie
Punctele cardinale.

Din sertarul cu scrisori din război
Iese moartea
Cu floare de gardenie retezată-n canini.

Nimic triumfal

Ultimul cuvânt îi revine
Poștaşului.
Omului cu tolba jerpelită și cu
Naționala îngălbenindu-i mustața.
El deține secretul,
Cheia și onoarea societății
Pentru care subscriu din principiu.
Într-o efigie de tinichea aurită
Cuibărește lebăda neagră.
Nimic triumfal,
Doar un exercițiu de împăcare
Cu scena și cu gloata
Care exersează iubirea de sine.
În colonia din fier și beton
Podul de palmă lovește.
Se aplaudă-n draci.
Flășnetarii chercheliți pleacă
Dinspre centru spre margini de scenă.
Nimic triumfal!

În strada fără asfalt,
Birjarii de la manutanță
Moșăie cu bidiviii în ham.

Roșu-nchegat

-Se putea și altfel!
Îmi repet iar și iar
Dar... stau pe mai departe
Lipită cu tot sufletul de zidul
Pe care igrasia îl macină așa
Cum un inel roade aerul
Din osul piciorului de porumbel voiajor.
Roșu-nchegat
Ca ochii unui câine turbat
Este amurgul prin care,
Umbre și pietre trec laolaltă în haită.
Din celălalt capăt de lume
Țipă nisipul în temelii de castele celebre.
Numai ideile inedite și mirul de contrabandă
Țin de alchimie și de Calea Lactee.
-Ce exercițiu de zbor aş mai putea executa
Cu penajul meu de staniol?

Pumnul lui Dumnezeu lovește în masă ;
Lingura în farfuria cu linte
Dansează.

În colțul vieții

Solzii sunt răzuiți fără anestezie
De pe știma bătrână.
În oglindă,
Strălucesc galantarele de-mi iau ochii!
Lumea este liberă să mă țină
Cât vrea și cât poate
În cârlige de aur,
Așa,
Afumată cu foc de cârpe umezite cu sânge!
La cherhana nu mai este de muncă
Și vagabondul doarme
Cu stropul alcool înfipt ca un ac de seringă
În artera tot mai subțire.
Îmi fac veacul, și eu,
Pe sub poduri de prietenie
Și imortele scoase din mină.
Merg târâș pe mantaua uzată
Și pe poala cămășii de mamă-fecioară...

De ce nu-ți mai scriu poeme de dragoste?
Nu știu a spune...
Câinele vagabond doarme-covrig
Printre zgârâie-nori
Din hârtie mototolită în mână.

Surâsul prins în ace de siguranță

Precista merge alături de mine
Pe sârma întinsă între două rufe.
Surâsul ei,
Prins în ace de siguranță,
Șterge momentu-mi de glorie personală.
Nu mă certa, maică!
Lovește-mă doar peste degetele boante
Cu floarea vinului din anul care trece!

Fii foarte, foarte mândră de mine!
Eu sunt cleptomanul care merge în palme
Și cu tălpile prinse pe tăișul de aer!
Ș'apoi?!
Sub cupola pușcării de maximă securitate
Voi fi pe cont propriu.

Sub umbra mea speriată,
Tigroaica naște pui
Cu blană sută la sută
Sintetică.

Până și bufonul tușește...
Mda, eu voi evolua la trapez
În liniștea
Pe care mai toți spectatorii-plătitori
O mestecă în maxilare
Cu gumă 'mericană.

Când luciul pe buze-mi pleznește

Ca un nisip în clepsidra nefolositoare
Sunt în realitatea palpabilă.
Nu mai este vorba, aici, nici de epave,
Nici echipajul care să-mi răspundă
La semnalul morse.
De o săptămână
Bine încheiată în nasturi de alamă
Balenele ucigașe sunt vâdate cu laser.
Crezi că ar trebui să învăț pe cont propriu
Că totu-i miraj în pustiul ce înflorește
Mac și cânepă indiană?
Nu am stare și umblu în jurul tău
Ca pe lângă un măr înflorit cu acuarele.
Alt pictor voluntar se frânge pe roata zimțată.
Benevolă e moartea pe care nu o vezi.
Tu pleci seara devreme.
Vii târziu,
Dimineța,
Când luciul pe buze-mi pleznește de sete.
Nu mă iubi din disperare de cauză.
Nu-mi strânge inele de aur pe brațe !
Sunt doar un nume din femeia
Ce se agață de zid
Ca o iederă obeză și carnivoră.

Peliculă tot mai voalată

Franzela caldă
Este la locul ei în galantarul frigorific.
Vine și vânzătorul...
E ora cinci fix sub crucifix.
Prețul crește pe felia de sănătate și
Secretul succesului este banal ca un film
Care nu mai face vânzare de cassă.
Între noi doi stă teigheua grosolană
Ca țigara de foi.
Regizoru-i orb.
Mai departe este terenul actorilor fără rol,
O peliculă tot mai voalată și
Timp berechet pentru paharul cu rom.
Antidotul meu la durere
A distrus plăcerea de-a sta pitiță
Sub unghia frigului care se țese
În stofa rochiei pentru casă.
Într-un cuvânt,
Sunt unitatea de măsură a tuturor lucrurilor
În care am crezut.
Sunt...
Da' ce spun eu ?!
În uzina asta de apă-grea ca plumbul,
Muncitorii sunt gata de nuntă.
Huruie trotinetele pe care
Sfinții-copii
Trec către ofițerul stării civile
De.a lungul și de.a latul
Unui maidan cu cadavre de arme letale.

Străzi fără nume

Semne de nerăbdare dau din mâini și picioare
Peste pervazul cu mușcate uscate.
Cămașa fecioarei e din nou sfâșiată.
Încă un amurg îmi vopsește fereastra
Cu farduri de contrafăcute.
Acum,
Sunt în rând cu toți negustorii
Ce-și trag papucii printre
Sclavii fără stăpân.
Pe un colț de geam-termpoan
Lanul de mazărice
Înflorește zăpadă carbonică.
Banal. Extrem de banal
Este trupul ce rezistă încă în cuie.

Pe rigole curge vopsea chimică
Și un sfert din păcatele gata-iertate
De mine.
Greșiții greșiților mei mor de bătrânețe
În orfelinat.
-Bursa pâinii a căzut pe brânci!
Anunță trompeții.
Alte și alte probleme urgente
Mă prind din urmă,
Mă mototolesc în pumnul peste care
Mănușa se strânge
Ca un ghips ce-și face datoria
Până la capăt.

O țarancă prostuță

Îmi scrii că a fost un capriciu să urc Everestul
Cu măslinul păcii modificat ADN.
Că, sigur, nu vor mai exista omizi și fluturi în vara ce vine
Iar la polul opus vom planta
Porumbul maiiaș în bidoane de aer.
Eu sunt numai o țarancă prostuță, o țintă sigură,
În care poți să arunci cât vrei cu săgeți de naylon...
Tu să trăiești fericit în oglinda cu solzi de argint
Și zâmbet adaptabil la floarea de cireș
Pe care o porți la rever.
Ș'apoi ce, dacă m-ai lăsat burdușită cu vise,
Grea ca o matcă cu miliarde de ouă în pânțelece?
Voi rodi la timp în nedumerirea ta de duminică;
Așa, calm, levantin ca un dans
În grădina de tuberoze unse cu parfum.
Ești numai un braț de fier fără umăr,
N-ai cum mă cuprinde, mângâia și apoi
Să mături cu mine
Bătătura, cu copiii ce joacă șotron.
Pe masa unde odată frângeam prescura
Și beam vinul,
Scrii povestea mea.
Eu?
Doar scot spațiul alb dintre litere,
Las loc liber berechet, pentru circarii
Care înghit săbii în loc de analgezic.

Satul meu a urcat la Cer.

Voaletă de ață cenușie

Una singură,
Fereastra spitalului stă neluminată.
Tubul de neon a rămas peste noapte
Lipit de cearceaful cu miros de camfor.
Gerul a devorat oasele tinere,
A stins mucul țigării din mâna lehuzei.
-Partea asta de oraș
Miroase toată a fașă!
Susține brancardierul.
Mă orânduiesc și eu pe lista de așteptare
A lumânarilor ce se vor stinge între degete.
Mi-e bine! Foarte bine...
Ochi de piatră.
Degete inexistente are sanatoriul de orbi.
De dincolo de geamul pătat de muște bețive,
Se atacă zorii cu bob de agheasmă.
Nici cuvintele nu mai sunt ce au fost odată.
Da, suntm gata pentru încă o călătorie
Pe tampoanele dintre două vagoane de marfă.
Haltă după haltă intru în rutină,
Mă tăvălesc în imagini
Ca mânzul prin cercul din creta Caucazului.

Noaptea asta poartă voaletă de ață cenușie
Peste fața pudrată cu praf de spițerie medievală.

În cutii de mahon

Mă vei invita din nou
În visul cu droaia de culori pictând stele
Pe covorul de rugăciune.
Eu mă voi strecura ușor,
Ușor,
Printre gratiile degetelor tale înmănușate
Și-ți voi cânta de război și pace
Pe ultima strună de violină.
Sunt deja un vaier de instrument
Folosit cu talent și nechibzuință.
În contrast cu magma răcită în mii podoabe,
Vulturii picotesc cu stârvul de oaie în gheare.

Crește arborele de ceai tixit cu batiste murdare
În ceața care ridică din umeri
Ca o nevestă tânără și neștiutoare.

În cutii din lemn de mahon
Au anchilozat aparatele de filmat
Secolul-bivol ce a trecut peste noi.
Ș'apoi, mai sunt și bărbații aceia,
Cu mustăți negre și legate la ceafă...
Se înjură.
Se trag gloanțe în ținta din piept!

Aerul e tot mai scump și
Fiecare bocanc militar
Poartă pași-civili
Prin arealul cartografiat fără cusur.

Nimic de vândut

Doică fără de minte,
Frica mea alăptează din oră în oră.
Grasă e lacrima păpușii din scutecele
În care ne ascundem una-n alta,
Așa ca arlechinul
În butaforia de teatru rusesc.
Mă tem că tu nu înțelegi când îți spun
Că acesta nu-i spațiul vital cel mai bun,
Că... nu-i mai nimic de vândut
Din ceea ce am primit moștenire
Odată cu fumul ce ne arde plămâni.
-Foc de artificii!
Ordonă destinul și...
Leagănul gol,
Și frontul de lucru
Se mută cu o galerie mai jos,
În adâncuri.

Desculți pe Calea Victoriei

Valsam odată pe oja elegantă de unghii,
Exersam în oglindă pas-dublu...
Era ca și cum
Am fi fost stăpânii absoluți
Ai iluziei drapată cu steaguri de luptă.
Habar nu aveam că...
Alt fărăș cu cărbuni ni se pregătea
Între ciocanul și nicovala
Fierăriei, din care
Hefaistos plecase să militeze pentru dreptate.

Iaca, au sosit printre noi, jandarmii!
Au epoleți din aerul prin care
Migrează cocorii din anul acesta.
Rece și strălucitoare este așteptarea
În măcinișul cărnii umane .
Numai piatra de la temelia orașului
Se rotește în jurul statuii,
Așa, ca un girofar de rezervă.
Mda, recunosc,
Ar putea fi doar o iluzie
Reflectată în catarama ce lucește pe armă...

Desculți pe Calea Victoriei personale,
Sărutăm mâna cu loz-norocos.

Numai somnul este una cu moartea.

Poeții mor de bătrânețe

Taci

Și strânge din dinții de porțelan scump.
Două păpuși ca într-un singur rol
Vom defila pe podiumul care arde
Sub ochii publicului consumator.
Parșivă-i beția primăverii promise
Și absintul e verde ca agurida.
-Poeții mor de bătrânețe și
Fără să mai facă scandal în cârciumă!
Citesc despre Esenin și vântul schimbării
Trezește degeaba cocoșii din somn.
În satul fără femei și fără bărbați,
Ferestrele și ușile tac.

Strânge din dinți și scrie despre...
Boschetul de liliac peste care
A trecut un camion cu var industrial...

Cercul meu de influență
Este strâmt
Cât un sfert dintr-o monedă de colecție.
Taci?

Birja noastră

O danteală subțiată de vreme
Și camera asta doldora de înscrisuri
Brodate cu saliva moliilor opulente...
Prin vitrina cu lacăte rupte
Trece anticarul în palton nou
Și cu flori de hârtie la butonieră.
Un clișeu din care
Birja noastră iese
Ca o adolescentă ce-a descoperit
Flaconul cu parfum.
De azi,
Ne încălzim palmele cu aplauze.

Cerneala de ziar nu mai ține de foame
Pentru tipografii ce au uitat de aldine.
Este legea asta legată la ochi
Și amânarea din lacrimi este tocită
În spațiu tixit cu strigăte de ajutor
Vechile legende
Sunt coborât în funii din cearceafuri scrobite.

Abia intrată în rol,-
Disperarea se ridică pe gâtul de sticlă
În care a fost odată alcool.

La capătul liniei de travaliu

Ca doi șefi de echipaj și o singură sanie,
Tragem din greu cu câini-puterii
Prin siberiile strict personale.
Stăm fără emoții în miezul țintei
Unde tirul îl desăvârșește sergentul sașiu.

Eu tac.

Tu taci.

El continuă să apese pe trăgaci
Cu toate cele zece degete anchilozate...
Suntem chit pe ziua de azi și prezenți
La apelul de la capătul liniei de travaliu.
Conflagrația mondială
Continuă în zornăit de chei nepotrivite în yallă.

Eu tac.

Tu taci.

Stelele-pe-pereți fac razia-n alb.

Nu vrei să știi

Universul meu se dilată ca bara de cupru
La cald.

Experiența asta-i aproape palpabilă,
Ca un ou în care
Cel nenăscut se aude cum tropotește,
Cum își caută umbra în jocul norocului.
De pe turla de biserică,
Clopotul se rostogolește
Ca bolovanul din sărărie.
Samarul poverilor duce în aval
Alt eveniment despre care
Tu nu vrei să știi.

Falia care ne lega împreună
Se frânge ca o lipie simplă și bună.

Unde este coșcarul care-mi promitea
Cerul și pământul prinse în pioaneze
Deasupra balchinului din odaie?

Ceasornicul doarme cu capul pe cifre impare.

Vorbim pe șleau

Reînvăț baletul desuet,
În poante merg pe tăișul bisturiului.
Risc să mă fac de răs dinaintea
Ta,
Cel care îmi știi firea,
Îmi ții hangul
Lovind cu talpa sandalelor peste dușumele.
S-a înmulțit nisipul la marginea mării
Și alt titanic se lansează la apă.
Pe Via Dolorosa înjurăm de mamă,
Vorbim pe șleau despre naufragiu
Și despre spini din cununa
În care a înflorit iasomia sălbatică.
Eu umblu în jurul veșmintelor albe
Fără revoltă,
Fără speranța de-a fi remarcată,
Doar sarea din mare
Mi se mai prinde în buza-mi crăpată...
Nu mă certa, nu îmi da speranțe!
Sunt doar tulpina viei din care
Au plecat podgoreni.

Ea nu mai vede

Sunt un alt prizonier voluntar
În fotografia de familie.
Protestez doar la cabaretul de sâmbătă seara
Și cuvintele îngheață în lozinca ce-mi iese,
Ca fumul țigării, din gură.
Nu-i nici o problemă!
Sunt doar actorul de rezervă în jocul
De-a pâinea tăiată felii pe cutii de conserve.
Și ... umbra mamei e iarăși gravidă
Așa cum pleacă și...vine spre mine
Cerându-mi iubire.
Sunt roase pingelele-n ghete
Și subțiate-s de molii
Covoarele care zboară departe,
Printre fluturii cusuți în rochii de Paște.
Lumea amiroase a gaz râncezit.
Mama nu mă vede,
Doar... dibuie zidul în care
Ca un var m-am închis.

Între punctele de legătură

Dulapul meu e plin cu coji de alune ...
Din bucătărie vă scriu mesajele,
Prietenii de ocazie.
Lansez zvonuri despre patria veveriștelor care,
În toamnă, trag storul peste ochii de porțelan.
E hrană suficientă în casa de turtă-dulce.
Poate arde lumânarea
Până la buricele degetelor
Cu care alerg pe clapele pianului vechi.
Urăsc și iubesc la egalitate
Universul acesta șifonat ca o față de pernă
Cu monogramă seniorală.
Între punctele de legătură din sânge,
Întâmplările neîntâmpate cer drept de autor.

Eu locuiesc în rezervația unde
Are loc vânătoare de iepuri și fazani de sezon.

Afară, în zăpada-fecioară

Ne jucăm de-a prinselea
Noi doi și briganzii.
Cămașa ta s-a descheiat din nasturi.
Așteapți alt trup cu miros de gutuie sălbatică.
Degeaba aș pune prețul cel mai bun
Pe felia asta de întâmplare ce ține
De turla bisericii și
De sfârcul de limbă niciodată vorbită.
Tu te picuri mereu în țărână
Colostrul proaspăt de bivoliță.
Cu noi, laolaltă, fără iertare de sine,
Fereastra maternității regale se rupe în cruce.
Pelerinii se înfruptă tăcuți, pe-ntrecute,
Din prescura fără sare, a senectuții.
Afară, în zăpada-fecioară,
Lacrima sticlei de lampă s-a schimbat în lentilă.
Rostogolim fără sens soarele
Din oglindă în oglindă,
Mergem cu ochii deschiși prin orașul
Din care vom fi alungați cu pietre și pâine.
Pe șantierul cel nou,
Motoarele duduie fără combustie și cu
Șaiba înglodată în mir de măslină.
Mie?
Încă mi-e bine!
Îmi țin umbra de după pe umeri
Și-i spun basmul cu...
„O felia străvezie de fericire,,.

Obosită ca un fluture

Altă divă anonimă zace cu buzele sparte
În crăpătura din călcâiul țărâni.
Blitzul din mâna mea scapără!!
Ce imagine vivantă și câte
Pachete cu biscuiți
Numerotate după anul de naștere,
Voi primi în dimineața de mâine!
Sunt tentată să cred tot ce mi se spune
În timp ce tata stă pe cruce
Prins în cui grosolan de tăciune.
Nu mai știu ce să fac cu timpul
Care mă transformă ca pe un fluture...
Frunzele tapetează orașul prin care
Caut un om dispus să curețe clipa.
Peste bordura străzii, vin măturătorii;
-Hârști, hârșșști!
Târnul de nuiete a șters doar literelor
Printre care încă mai alerg,
Mamă,
Cu pruncul în brațe.

Hamalii de șofran

În principatul boem,
În hanul cu tejgheaua pe care
Breslașii își beau berea de orz ...
O dată și încă o dată cetatea acesta
Este ca o centrifugă sinucigașă.
Lapovița are cerneală pe degete
Și lupoaica va naște mielul de Paște...
Nimic nu mă miră.
Nu mă sperie.
Eu doar prizez evenimentele așa cum vin
Și trag preșul
De sub picioarele hamalilor de șofran.
Pe ansamblu, sunt mulțumită
De cum evoluează istoria personală
Și umblu pe vârful picioarelor
Prin creuzetul de laborator medieval.
Un nou-născut plânge !
Banal.

Biruință îngerilor pogoră din icoană
Pe cai în valtrapuri tivite cu smirnă, tămâie și aur.

Uzina de apă potabilă

Apoi, îmi spun că..

E grea, aproape otrăvitoare libertatea

Pe care mi-o iau și că..

Nu știu nimic despre cele patru elemente

Noțiuni ușoare ca două perechi de scânduri uscate.

Pe măsuța mea de cafea

Dorm elefanții de porțelan și paharul cu apă.

Aceasta este situația în care torn din belșug

Frișca dulce și experiența care nu-mi aparține.

Un bloc din cărți crește la subsioara orașului

Și jur că voi avea spațiul meu pentru joc și noroc.

Jur strâmb, schimb capodul de molton

Și unda radio...

Fără mine,

Pe falii de cărbune ,

Dumnezeu a coborât în fântână.

-Am inaugurat Uzina de apă potabilă!

Declamă primarul.

El are dicție, și idei are

În capul ascuns în gulerul hainei.

Licitație

Șalul Isadorei Duncan

Stă în același cufăr

Cu afișele semnate: Toulus Lotrec.

De la Mollin Rouge pleacă în cer

Bufnița albă și... toți pușcașii-n păr

Sunt prezenți la onor

Cu salve de tun trase în tuș chinezesc.

E pace realtivă în tivul cămășiilor mov

Și în humusul unui mușuroi del furnici.

-Hristos e cu noi!

Anunță aprodul și judecătorul

Îmbracă roba de liberă acțiune.

Pe bulevard, printre ziduri fără înălțime,

Controlorii de bilete aplică amenda la sânge.

Dincolo de vitrinele înghețate bocnă,

Marea finanță și cafegiul falit

Joacă tabinet la prima mână pe ziua de mâine.

Eu ... voi licitez la mustața zdreanța asta de ață,

Sicriul de plumb și toate sunetele presate

Pe fundul cutiei muzicale dintr-un secol trecut.

Tavanul stacojiu, oglinda Roccoco,

Un inel bărbătesc...

-Adjudecat!!! Spui tu.

A câștigat din nou

Cel mai bun dintre înghițitorii de săbii.

Strada Labirint

Poate că nu ar trebui să vorbesc eu
Despre cum cresc prapuri de paradă pe zare,
Nici despre rugina cutiei de conserve
În care sunt arhivate medalii și nasturi din tablă.
Pompierii au roșu-n obraz și chef de palavre...
Atâtea lucruri nefolositoare pe centimetru cub
Cresc galopant și marșul fluturilor-monahi
Se face prin Strada Labirint.

Viața!

Car după mine iubiri părăsite și lămpi de carbid.
Trag amintirile prin cartierul cu vrăjitoare vestite
Și cu amanți spintecați în cuțit.
Poate că nu ar trebui să privesc prin fereastră,
Să văd pajuștea arsă peștii bolnavi.
Scriu despre moarte și Moartea-i pe masă -
O fată-bătrână cu fuste scorbite
Și părul vopsit în exces.

-Este incendiu la Arhive și la Garda de Mediu!
Spun toți gură-cască, și linia-frontului
Se mută cât latul de palmă, spre Vest.

Hoinarul cu șosete deșirate

La liman sunt
Rătăcind prin deșertul
Spre care
Afluiesc hidrocarburi
Și vise de unde
Călătorul iese tânăr
Murind.
Ireal cresc măceșii și spinii-măceșilor
În scobitura tălpii
De balerină arsă în porțelanul
De Mainssen .
Ș'apoi mai intră în scenă
Și vagabonul...
Hoinarul cu șosetele deșirate
Pe piciorul distanței dintre el
Și lumea care-l aplaudă.
Hainele lui miros a zi lucrătoare
Și a mineri
Ce trag vagonetul plin cu steril
Direct prin piața de păsări.

Luni este relache!

Rănille stau la vedere ca medaliile

Atâta doar
Se mai poate salva
Din paradisul reconstituit
După masca mortuară a frumoasei
Pe care bestia a stâlcit-o în bătaie.
A fost din nou jefuit artefactul istoriei
Și rănille luptei pierdute stau la vedere
Ca medaliile pe vreme de pace.
În planul opus,
Lilith își răcorește sânii
Cu laptele zorilor-roșii.
Este relativă și legenda asta,
Așa ca câine ce se face covrig
Pe divanul împodobit cu flori de miozotis.

Sub câine, piatra pleznește în proba durerii
Și... pe masă, în centru,
Este un singur tacâm de alpaca.
Vom cina separat.
Noi doi și aparatul de fiert „capucino,,.

Felia de cernoziom

Mă răstignesc în mîlul fertil,
De-a dreapta și de-a stînga
Trupului fără nume.
Sunt eroul perfect din panoplia sfintei familii.
Categoric, catedrala mea este un avanpost
Din care scrutez orizontul unde
Cîntă cocoșul lui Iuda.
Un spațiu mic cât dopul de la sticla de mir
Este grădina din care ies stînjeneii.
În medie, suntem câte doi pe fiecare
Feligie de cernoziom îngrășat
Cu gândurile celor fără stăpîn!
Legată la staul, moare de sete și foame
Ziua de sărbătoare...
Sigur
Nu voi ajunge bătrînă
Cît arborele de gingobiloba
Pe care îl țin în paharul cu apă.
Liniștea îmi sfîșie rochia de saten
Și știu că apele s-au rupt uscat .
Ne naștem!
În ligheanul plin cu barje din foi de ziar
Curge cărbunele.Alb.
Alt revoluționar și-a dat foc
La valiza cu vise-ucise
Și toate lucrurile-bune de care-mi amintesc
Sunt înglobate într-un grăunte de mei.

Primăvara are palmele roșii

In formă de evantai trece seva prin
Gardul cimitirului de prieteni.
Crucea de lemn umblă despuiată
Și în picioare, cu ciubotele lui Jean Barth.
În aripeleag s-au adunat îngerii cheflii.
Beau vin cu scorțișoară și joacă barbut.
Numai vagabondul cu chipiu de doc
Mișcă nisipul de sub picioarele sfînxului.
Primăvara asta are palmele roșii
Și face contrabandă cu arme și stele necăzătoare.
În cușca fiarei, prizonierul doarme
Fără somnifer și fără noroc.
Vom tragem la aceleași galere pe galionul pustiu.
Vom ajunge cu bine
În arhipeleagul
Duhnind a tusalama și a ton chinezesc.

Credeam că am văzut tot

Foșnesc bancnotele între degetele mele
Ca un șerperiş cu puiet flămânzind.
În cazul în speță,
Avocatul de pace nu mai are flerul scontat,
Legea nu mai vine din cer,
Nici pruncul din pântec
Nu mai are viitorul scontat de statistici.
Lacrima de glicerină prea grasă
Spală scutecul din bumbac transpirat.
Credeam că am văzut tot angrenajul
Mașinii care mi se pregătește
Cu emailuri strălucitoare
Trase sistematic peste pielea reptilei bolnave.
Altă capcană pentru fiii cei tineri
Stă-n pioaneze pe sub ciorchini reclame.
Aerul sfârâie în călimară golită.
Jurnalul de campanie și-a pierdut din vocale.
În acest Camelot fără ziduri și fără sfârșit
Eu sunt una cu vinul și Graal-ul promis.

Oasele ce albesc zahărul

Nu mă părăsi încă o dată,
Tată !
Singură sunt în veșmântul la modă
Și în sezonul ce alunecă implacabil
Și fără rușine printre statui scorojite.
Din muzeul vremii
Au scăpat tigrii și șoaptele fără pereche.
-Va fi iarăși furtună în pomul cunoașterii !
Anunță savanții.
Îmi adun gândurile și libertatea
În adăpostul cu caii despotcoviți de distanțe.
La abator s-a aprins becul de dimineață
Și măcelarul își pune șorțul
Pictat cu trandafiri de dulceață.

Simt neputința
În oasele ce albesc zahărul
Aici,
În hala cu mașini de decapitat aerul.

Murim asfixiați și în picioarele goale
Pe linoleumul dezinfecat
Cu durerea din propria carne.

Vapoarele cu fugari și huilă

Întâmplările se desfac din coajă
Precum fisticul plantat pe linia orizontului.
În nume propriu dau alerta
Și buiesc armatorii, ca fluturii în lampă.
-Vapoarele cu fugari și huilă
Pleacă în lume.
La peluză
Fumegă grătarul cu fleicile grase.

În perechi pe viață,
Peștii din cina de taină fac volute sinucigașe
Peste buza acvariului de incintă.
Eu am trasat prima linie-frântă din șale
Pe masa de ping-pong..
Parez din memorie atacul
Și... alaiul de frațiși surori
Mă însoțește
Pas cu pas, inimă lângă inimă,
Prin palestra grecească.
Și apoi ...plouă pe mare și-n munte!

Tragem storurile direct din coperta de carte
Peste numele celor
Ce ar fi putut fi într-o zi,
Pescari de oameni cu carte.
Dixit!

Aniversare

Stau la masă cu toate
Zilele mele de naștere.
Între noi,
Cuțitul de bucătărie
Strălucind ca o viperă atrasă
În atelierul de marochinerie.
Repetăm la mai multe mâini
Uvertura de vasalitate,
Așa cum stăm în rând
După numărul botinelor
În care am dansat primul vals de societate.
Peste șerveturi brodate
Și sfeșnice cu degete galbene,
Jupâneasa servește supă
Din găina ce făcea ouă de aur.
Între timp, aniversez altă clipă de naștere,
Chef de chef cu trafic de țigări netimbrate
Și codul-vieții mai taciturn
Ca un boactăr de noapte.

Sunt ca și singură,
Dezmățată, plictisită...
Înnot în aval prin oglinzi paralele.

Incă mai respir
În veșmântul nou și fără cusătură la gură.
Din borcanul plin cu mărunțiș,
Mierea-furnicilor curge
Pe pâinea gata frântă pe roată.

Via Dolorosa

Despre cum
A înflorit bumbacul
Cântă trubadurii ferecați în cușca bestiei
Cu sângele-n spumă.
Arena de luptă este tixită cu mame și
Cu prunci înfășați în flori din hârtie.
Poporul invocă din rărunchi și din buze
Dreptul la fericire.
Mai departe-i Păcatul.
Casa și masa pe care
Lampa cu gaz stă întinsă într-o rână
Și citește romane siropoase.
De jur împrejurul poveștii,
Între pernele umede, calde...
Sforăie-dus proprietarul de păsări de noapte.
Da' ce știu eu din toată menajeria asta
De vieți nescrise încă
Și despre puterea de explozie a gheții
În paharul cu suc de migdale amare?
Prin fereastra deschisă cu praștia biblică,
Pompierii intră în trombă pe Via Dolorosa;
Incendiul epocal a smuls din țâțâni
Până și piatra mormântului...
Prin cetatea zburlită de frică,
Grifonul se plimbă în gură cu semnul heraldic.
Mai departe-i Păcatul.

Satrapul mi-e rudă de sânge

Port același semn de apă și de foc
La mâna cu care țin paharul
Cu vin de împărtășanie.
S-a făcut dimineață și
Filele Cărții Facerii se înlocuiesc
Cu faliile în care
Seismul rămâne o noțiune de spațiu și timp.
Caniculă-i și ger pe două mii de ani
De spectacol liber ca ghepardul.
Redefinesc mișcarea acelor de ceasornic,
Dreptul meu de-a negocia
Bucata cea mai apetisantă din coasta
Vițelului din aur de douzeci și patru de carate.
Ce animal cuminte-i în cârligul din prăvălie!
-Va fi bine!! Foarte, foarte bine!!
Îi spun și-i mângâi ceafa.
Îmi fac iluzii de făcător-de-pace,
Și... tactica războiului inter-regn
Se perfecționează.
-Satrapul mi-e rudă de sânge !
Minte mașinistul
În timp ce, cortina cade ca o ghilotină
Peste mâinile mele aplaudace.
Afară, în stradă...
Oamenii ară, și seamănă coji de banane.

În planul secund

Întrebările neștiuților se aud vuint
Dinspre și către turnul de fildeș.
Încă un stol de pasări de insomniace
Umblă pe strada cu becurile stinse de vânt.
Îmi privesc îndoielile
În luciul vitrinei din care
Manechinul de lux aruncă ocheade
Spre domnii din planul secund.
Imagini nechibzuite fac pași de dans lasciv
Spre buza prăpastiei.
Noi suntem sus !
Privilegiați și siguri pe acul fibulei care-i...
Scrum.

Cu bârna de cruce pe umeri,
Trece Iisus!
Apostolii s-au întors și-I mărturisesc
Tot ce n-au făcut.

.

Genunchiul a prins rădăcini

În colțul ringului, cu arcada spartă,
Gândesc confuz despre
Cum ar trebui să fie cercul
Din care să scap întregă la minte și inimă.
Doar un pas pe alături,
Un singur gest pe placul durerii de dinte...
Și totuși,
Locul acesta este cel mai sigur
Din perspectiva
Genunchiului ce a prins rădăcini.
În libertatea cocoșilor de tablă
De pe acoperișul de templu elen.
Încă mai sărbătorește soldatul de la Maraton.
Gloria-i postmortem.
Alte bătălii pentru pace mi s-au lipit
În răstimp,
De degetele cu care sap
După cadavrul din dulapul de familie.
Secretul nu-mi aparține.
Cei ce luptă pentru dreptate se ridică-n picioare;
-Am învins ! urlă mercenarul
Și toți inșii cu datorii neplătite
Doar în fața lui Dumnezeu,
Taie și spânzură iezii de Paște.

Neliniștea tropotește

Iubeam și nu știam
Ce mi se arăta-n zațul de cafea.
Și, culegătorul de vise
Licitează lucrarea asta avangardistă -
Ambalajul bomboanei scuiate
Pe asfaltul peste care mașina de spălat
Trece ca un soldat cu solda întreagă.
Talantul pe care mi l-a dat Dumnezeu
Este liber să circule prin habitatul
Înflorit ca un hibiscus de Himalaia.
Numai neliniștea mea tropotește
Ca oricare turmă de gazele gestante.
Se vând poemele mele în alt colț de lume.
Străinii își ascut bisturiile.
Le operează pe inimă!
Colo, câteva zeci de pereche de himere
Bete de euforie și frică umană.

Supliciul de pe tasatatura computerului
Este asiduu și tăcut ca un sfinx.
Echilibru-i fragil în furia generală
A ieșirii la rampă.
Efemer! Totu-i vis.
Doar pijamaua mea fără mâneci
E palpabilă, necesară urcării la cer.
Așa, ca o sperietoare de păsări
Plantată de tata în lanul de secară.

Nimic despre bivolița

Le dădea în grijă porumbelul păcii,
Zicându-le:

- Călcați doar aeru-n aripi !

Voi nu știți, prieteni,

Nimic despre bivolița

Care a fertilizat cu lapte și unt

Compostul metropolei!

Între cetățenii de vineri și joi,

Eu continui să-i rezist retezării

Capului Sfântului Ioan cel falnic.

Dansatoarea din buric

Umblă în mâini

Pe desenul din porțelanul antic.

Temnița e golită de aer.

Pe tipsia cu cioburi de sfinți,

Masacrul iluminării continuă.

Așa, putem închide ochii,

Să mormăi nemulțumită de colegii

Care protestează la zece dimineața

În fața bisericii cu cereșetori

Ce-și zornăie arginții senectuții.

În mașini blindate trec paparazzi

Cu negru-de –fum pe sub unghii

Și cadrele trase la fix.

Ș'apoi!?

Gândul lumii picură cuvinte
Pe limba de sabie.
Rece este păcatul nemărturisit
În hârjoneala asta de stradă lungă și lată
Ca orice luptă dusă pe tabla de șah.
Turnirul se încheie cu eroi anonimi.
Trâmbițele tac.
Doar toboșarii mai bat
Untul din smântâna sudorii.
Ș'apoi ?!
Mie nu-mi pasă de frica
În care conviețuim
Ca într-o fiolă duhnind de morfină.
Alt cap de regină virgină
Cade peste zidul golgotic.
Catapeteasma lumii se frânge
De atâtea iluzii cu ghearele înfipte
În lutul ce plânge în sine.

Ți-am spus că ți-am scris mai multe
Scrisori despre dragoste?
Tu-mi vorbești mereu de război
În timp ce pacea mea stă spânzurată-
Albă și sfâșiată ca o rochie
De mireasă fără noroc.

Plusez la mofertă

De ce faceți tărăboi
Când prețurile la vin o iau razna
Și funia se strânge-n edec
Ca o anacoda patetică și plină de ouă?
- Eu vă ofer inimă, rinichi și celule-stem
Cu camătă convenabilă!
Vând sănătate și nemurire
În flacoane de agura-guerlain!
Strig de-a lungul străzii
De unde flașnetarul a plecat la azil.
Până și groapa din asfalt
Este ocupată de câinii castrați.
Demografia este problema!
Plusez la ofertă în disperare de cauză
Și limba clopotului,
Și băiatul care trage semnalul tranvaiului,
Toți ne spunem :
-Să mai avem nițică răbdare !
Solistă din corul veteranilor,
Trage ciorapii de naylon-roz
Pe piciorul din lemn de trandafir.
Așa, da!
Va putea putea mărșălui din nou
Prin măruntaiele păsării tăiate-n cuțit.
Pe masa de disecție,
Halba cu bere strălucește
Ca un chihlimbar în care
Insecta cere să fie salvată.
Numai eu vând aparate de netezit inima!

Cum rămâne cu noi?

Va fi un soi de explozie fără trotil
În oglinda vitrinei din care
Ipsosul manechinelor
Dă semne majore de nervozitate.
Ortacii și cu Sfânta Varvara
Au prins vagonul cu toți banii-poștei.
Este un scenariu perfect,
Cu cărți de joc și fleanduri de pufoiacă rusească.
Transcriu în plus doar vocea controlorului
Și urechea cu cercel de fier.
Nimic nu este mai important
Decât o repetiție generală pentru spectacolul
În care crucificarea și turnirul cu făclii
Se fac sub creanga bradului păcii.
-Spesele se trec în contul celui-cu-cheile-raiului!
Banditul număr-uunu doarme în sticla cu șliboviță.
-Cu noi cum rămâne ?
Ei, asta-i bună! Ce rost mai are curajul
Și întrebarea pe care mi-o pui de la cap la coadă?

Degeaba mă înregimentați la fasolea popotei!
Nu veți scoate de la mine niciun cuvânt !
Zic...și mănânc.

Foșnește taftaua

Am dat încă o problemă de viață pe gât!
Am luat hapul zilnic fără apă, fără cuvinte.
Cad polenuri peste taftaua
Care foșnește în giulgiul din Torino.
Nu sunt sfânt, doar un proletar cu simbrie
Zidul cel Sfânt.
Marea Moartă a înviat precum Lazăr.
Pe drumul Damascului trec sfinții
Și sclavii de sfinți
Cu prapuri și aripi strânse în nasturi.
Că ce este mai potrivit pe pământ?
Corbul ciugulind semințe
Din crinii mănăstirii.
Cine vine de-a dreapta de mine,
În piața cu stâlpul infamiei rodind ?
Acustica-i excelentă aici!
Eu nu fac decât să mă asigur
Că șeful inchiziției nu cunoaște semnele
Pentru surdo-muți.
Foșnește taftaua în rochiile
De închisoare-pe-viață.
Madonele mergem mai departe-n târlici.
Printre admiratori și colegi de școală primară.

Sunt doar un ins

Sunt ca tâlharul care nu acceptă
Nici cal, nici simbrie...
Stau în fața tribunalului
Cu puținul curaj de care mai dispun.
Unde este praful de cărbune
Ce scria lozinci, făcea propagandă
Pentru a intra cu inima ușoară sub ghilotină?
Am promis că voi rugini ca o monedă de colecție,
Tăcută ca potcoava răstignită
Între punctele cardinale...
Nu am niciun motiv să urc pe un rug din ziare.
Sunt doar un ins cu pasiuni și cu argumente
Între fălcile himerei care anunță dimineața.
Straiele vechi mă strâng peste pânțele
Și-mi amintesc de nevasta
Care numără castane pe plita topită.
Doamne, n-ai cum să-mi înțelegi foamea,
Setea și zgârietura de pisică sălbătică.
Sunt un olog care face echilibristică
Pe lama de ras etichete
De pe sticla de lapte pasteurizat și fără grasime.

Cizmele de vânătoare

Nu pot risca să pierd jumătate din poezia nescrisă.
Sunt singură și triumfătoare în fața peniței
Ca orice boală fără speranță de vindecare.
Lupt pentru fiecare firimitură din curajul
Pe care mi l-ai dăruit la plecare
Îmreuna cu tabachera, tutunul și foița de aur
Pe care, de atunci, tot pictez biserici.
Tu ai fost singurul bărbat care mă lăsa
Să-i trag cizmele de vânătoare
De pe picioarele frânte de călătorie.
Muzica din cafeneaua noastră
Prindea viață și patefonul ieșea în detaliu
Din tapetul importat din China comunistă.
Sunt încă aici, între arbori tineri de mirt
Și mucegaiuri alimentare.
Prin sticla ferestrei
Cu giurgiuveaua în formă de cruce,
Călătorește același domn cu pălărie neagră de fetru.
Celebru.
Implacabil este destinul meu de învingător
Și... hăitașul destinului, care-m spune:
-Bună dimineața, stăpână!
Mă simt bine,
Aproape ca un puști care toarnă zahăr
În carburatorul unei limuzine.

Punctul de topire

Nu te mai aștept la masa din grădină,
Cu ultima pereche de ochelari
Așezată peste foile îngălbenite de ceai englezesc.
Am buchisit tot ce se putea citi
Despre industrializare,
Globalizare...
Sunt sătulă de atâtea vorbe nespuse la timp
Și vicleană-s ca puiul de șarpe adunat
În perla unui inel de logodnă.
Doar umbra mea te mai așteaptă
Cu genunchii la gură,
Aici,
În punctul de topire a ierbii prin care
Viitorul alcoolul își joacă mărețele .
Vara-i în chinul de facere,
Descheiată toată în nasturi,
Stă la fereastră și cântă lieduri.
Stranii compoziții pentru un ev în care
Șoarecii trăiesc în fursecuri.
În fiecare duminică dimineața
Se topește gheața în paharul cu limonada!
- „Aleluia!” Îmi strigă bătrânul telal
Peste poarta cu zăbrele forjate.

Mutații

Ascultă,
Nu pricep cum de
Ție îți arde de joacă pe câmpul acesta
Minat cu temple și giuvaieruri blestemate de moarte.
Eu îți ațin calea pe podul distrus,
Te admenesc cu toate
Dorințele strict-personale.
Mi s-au tocit dinții și ghetetele în fructul oprit.
Degetele mânușilor mele poartă inele de iarbă.
-Ce femeie, volatilă ca benzina ușoară!
Mă bârfesc mușteriii care plătesc peșin
Clipa
Apoi își schimbă smokingul și viața de lux.
În unghiul cel mai ascuțit din tot palatul de iarnă
A înflorit liliacul.
Vânăț ca porumbelul sălbatic.
Niciun motiv de zâmbit în fotografia
Dinaintea căreia
Profesorul poliglot ține discursuri colosale.
Nu am nici cea mai mică îndoială
În ceea ce privește auditoriul;
Tot recruți aduși pe front
Cu ambulanța și duba poliției capitalei.

Bine ai venit, surioară!

Sunt încă aici, la limita distanței
Dintre viscerele dropiei împușcate demult.
Este iarăși rost de zbor întors în fluier de os
Și veșnicia stă ascunsă în rândul întâi
Din spatele ploii ce cade în humusul grosier.
Sunet de secure domească mușcă
Grumazul prelung al curajului de-a dormi
De-a în picioare pe două linii de fum.
Nu mai sunt cuvinte de încurajare
În emanciparea asta rece și galopantă
Ca un murg ițit cu pinteni în pânțece
Așa intrăm în cazanul de familie.
Fierbe mierea sălbatică în borcane.
Este din nou dimineată transparentă
Și vom dresa porumbei voiajori
În turnul orașului în care
Memoria colectivă miroase a igrasie
Și a fulgi de săpun.
Vom scrie pe mai departe
Scrisori fără expeditor și marca poștală
Prinsă în urechea plicului de carton maroniu....
Între problemele noastre,
Mama tivește cearceafur cu dantelă de ploaie.
Doar o poveste de familie e aici.
Una care trece șontâc, șontâc...
Prin gazonul
Plin cu mingi de fotbal desfigurate.

Îngerii îmi vând șofran

Leul nu mai rage-n Damasc.
Vând îngerii șofran scump
Și seu de lămpaș.
Măine va fi ziua sacrificării vițelului gras;
Un joc mut ca toți mușii,
În tinda rugăciunii din care
Filantropii aruncă-n mulțime
Cu azimă și lumina farurilor de la pompieri.
Nefolositoare ne sunt oasele fărâmicioase
Și arșicele pe care joacă tontoroii
Nenorocul și foamea de glorie națională.
Ce aveți cu noi!?
Din pagini de scriptură nescrisă,
Dau buluc alți sărăciți cu averea și duhul.
Se fură litere din fraza de preamărire
Și stele cresc de-a lungul trotuarelor fără pridvoare.
Eu doar îmi fac meseria,
Cel mai râvnit vânzător de iluzii.

În volatiera supersofisticată,
- lângă firmitura de pâine și stropul de apă,-
Cu capul sub aripă,
Moare ultimul porumbel voiajor.

Mă lepăd de tri ori la rând

Îți scriu din drojdia amintirilor
Revoluției care a fost copilăria
Și lăcomia unei haite de lupi tineri
Și fără de minte.
Peste masa noastră de brad
Curge bronzul sabiei nefolosite.
Conviețuim în aceeași teacă veche și
Împodobită cu perle de contrabandă.
Nu ai cum să mă vezi, să mă pipăi;
Sunt mult mai subțire decât firul telegrafului
Pe care se îngrămădesc graurii verii.
Perfect și cu vedere spre Vest
Este locul în care te aștept
Mergând cu pasul imaginar înaintea ta
Pe tabla vetustă de șah.
Am traversat cu bine
Curtea pardosită cu pași de copil
Și... tu știi că aş putea să greșesc
Dar nu-ți pasă
Că mă lepăd de trei ori la rând
De povara îndoielii anevoioase.
Mă prefac că trăiesc cu aceleași rețete:
Râd și-ți pregătesc uniforma cu număr matricol.
Tu aduci ghiozdanul, colțul de la școală
Și cojile de nucă pietroasă.

Vulturii ciugulesc amintirile

Fac de cart pe creștetul Everestului.
Douăzecișipatru de ceasuri bate grindina darabana
În timpanele mele înverzite ca iarba.
În arca lui Noe cresc corcodușii
Și se dilată spațiul care delimita
Sângele de moluscă plină cu purpură scumpă.
Prometeu este mult prea tânăr
Pentru misiunea pe care i-o așezăm în spinare.
Nu are gloanțe, nici pușcă
Și vulturii-i ciugulesc amintirile din merinde.
Este o problemă globalizată în miezul zăpezii
Și pe câmpul cultivat cu mac și bumbac.
Paginile sfâșiate din trupul legendei
Curg spre pavilionul în care Dalai Lama
Fierbe fierbinte miezul pământului.
Constat că, noi, căutători de comori,
Suntem departe de piperul și scorțișoara
Lucrurilor comune ce ne zdrobesc
În mojar.
Eu doar continui să arunc vorbe
Nu pietre din stânca în care
Pironul lanțului geme sub ghearele păsării solitare.

Păpușă în cârpe vopsite

O mulțime de figurine de teracotă
Stau la rând
Pe scăunele de trestie tânără.
Salomeea trece
Printre calapoadele pantofilor noștri,
Unduindu-și șoldurile cu tendință de celulită.
Un complex simbolic și tot
Spectacolul lumii este scuturat
Ca floarea ciulinului...
Constat că sunt dependentă de închipuiri
Și de drumeții periculoase,
Că celălalt mag din Viflaim nu știe nimic
Despre mir, ambră și tămâie.
Sunt într-un delict, aici,
În magazinul cu jucării și pasiuni
Demonstrabile.
Între discursul meu și tăcerea
Păpușii din cârpe vopsite
Stă un paianjen cu cruce pe spate.
Țese desenul în ape caduce și
Trenurile de noapte trec peste el,
Prin ferestrele fără șoimi în vitralii.
Este la urma urmelor,
Doar o străpungere de ac de siguranță
În cele câteva armonii, cam părelnice,
După gustul meu.
Până și cusătoreasa cântă și numără mărgele
Pe marginea străzii cu pelerinii
Grăbiți să ia cu asalt mormântul cel gol.

Rutină

Voi picura miere în ochiul cu albeață.
Metoda-i absolută invazivă
Ca seva de mesteacăn dintr-un film sovietic.
Pe peretele acoperit cu cearșaf de spital
Joacă umbrele într-o cumplită criză
De personalitate.
Eu citesc în contiulare abecedarul
Comunismului
Până adorm cu capul pe masa
Cu mușamaua și iz de margarină.
Transparentă și fără poftă de mancare
Sunt siluetele neamurilor care-mi umblă
Prin minte și prin casa darăpănată cu buldozerul.
În pianina fără complexe politice,
Sunetele se frâng ca surcelele.
Îmi număr monedele ieșite din circulație,
Medaliile și tinichele legate de coadă...
Amintirile adorm ca cal de povară,
De-a-mpicioarele și cu harnașamentul
Încleiat în piele și oase.
Alte griji și ambiții are astăzi rândașul.
Fără el, gloaba lui Harap Alb nechează nostalgic.
Buba-dulce a copt și a spart singură!
Puroiul curge peste ascuțitori
Și creioane de toate culorile.

Solidari, cumințiți cu cravașa

Nimicul nu mai tremură în acul de busolă.
O dezbatere pe teme de umanitate ar fi binevenită.
În pieptarul cu fir de argint nituit
Inima pulsează nesăbuită
Ca o slujnică care
Sâmbătă seara iese cu ordonanța la film.
Scuipă Luna mărunțiș peste acoperișuri
Și cișmele-s pline de inși gârboviți.
Trecem prin fișicul cu galbeni
Solidari, cumințiți cu cravașa.
Între timp,
S-a inventat mașinăria care să ne spele
Păcatele și picioarele de păsări-flamingo.
Cât de subițire a rămas pielea pe toba vestirii
De bucurie,
Și durerile se retrag sub analgezic pentru încă o zi.
Cu mantia din ață mercerizată
Statuile înaintează prin parc
Pipăind aerul.
Suntem un ciopor de orbi în devenire.
Un șir de sclavi începători întru dragoste.
Numai Iona, nici om, nici pește,
Se mai răzvrătește din burta cetaceului veșnic.
În cântec de luptă pe viață și moarte
Cutia toracică se spintecă,
Inima omului trece din mână în mână...

Zi-mi să tac!

Sunt proprietarul unui han
În care
Cal și călăreț odihnesc
Duminica dimineța devreme.
Rezemat în tejgheaua verde,
Trubadrul cântă despre rachiu
Și dragostea de femeie frumoasă.
Toată suflarea oftează.
Rezistenți la razele Gamma,
Hamsterii vecinului clănțănesc
Semințe de floarea soarelui.
-Zi-mi să tac!
Să-ți aduc la masă cafeaua și
Tainul de fericire pe ziua de azi.

S-ar putea să avem de-a face
În poemul acesta, cu explozia
Informațională,
Cu boala secolului și cu...
Criza vârstei care îmi scapă din mână
Ca o cană cu apă.
Calmă și cu argumente
Ispita face reverențe pe fiecare literă
Din titlul de proprietate pe hardughia asta,
De libertate negarantată.

Separarea uleiului și apă

Sunt cu poliță de asigurare pe viață
În miezul avalanșei știrilor
Care pufăie ca o locomotivă pe aburi.
Salopeta mea de protecție
S-a rupt în coate și în genunchii
Care tremură pe marginea șanțului
Plin cu sânge golgotic.
Nu știu de ce ar trebui să reușesc eu
În vremea asta care umblă
Cu lumânarea aprinsă în mână?
Parafina și ceara de albine sunt demodate.
Ceea ce a mai interesant
Din întregul arbore de lemn-dulce,
Este o cruce.
-Osana! Cântă heruvimii.
Serafimii își scutură aripile de pergament
Peste nebunii, care se rup de bătaie între ei,
Ca feșele de tifon în spitalul săracilor.
Stindarde și măști cu personalitate multiplă
Mărșăluiesc pe ulița năpădită de singurătate.
De-o parte și de alta, sunt garduri electrice.
În facerea-lumii, separarea uleiului și apă
Se face la mustață,
Joc de societate cu chinta royală pe masă.

Tors de femeie pe gânduri

În lucrarea asta neterminată
Sunt aproape perfect adaptabilă,
Transparentă ca un copil
Diagnosticat cu hemofilie.
De ce nu am grijă pentru ziua ce vine?!
Nu am pat, nu am bani, nici casă...
Doar kilograme de tuș japonez
Și cearceaful de unică folosință
Pe care să pictez minuscule flori de cireș.
Am ieșit cu bine
Din cămașa de forță-centrifugă!
Am întors pe toate fețele
Pernele și gândurile sinucigașe.
Tu priveai cu interes spectacolul, pe gratis,
Prin gaura cheii franceze.
Doar mușcatele din geam
Se rușinau că înfloreau haotic,
Silvestru.
Alb funerar era inorogul nostru,
Așa cum scânteia din potcoave
Peste vopseaua peisajului proaspăt.
Un tors de femeie pe gânduri!
Iată, problema care nu mă lasă
Să-mi beau lichiorul de fructe exotice,
Așa, ca o emancipată din anii nebuni.

Jazz

Ce priveliște incredibilă!
Hai să mergem la concertul de jazz!
În sala fără acustică și cu inși ce ronțăie
Pop corn și sunete jalnice.
Dama din cartea asta de joc
Stă cu obrazul în palme,
Nici nu bea, nici nu mănâncă.-
Nu-i defel obosită de ultimele vești din metropolă.
Ce s-a întâmplat cu locul nostru comun?
L-am pierdut așa cum se întâmplă
Cu o umbrelă pe vreme de secetă.
O conspirație este între trompetist și
Femeia care conduce revolta în melos.
Altă mână de cărți sonore sunt aruncate
Peste mulțimea cu veste tighelite
Cu pluș și mărgele.
Povestea asta e veche cât Lumea Nouă.
Vino,
Să adunăm mărunțișul care cherăie
Prin buzunarele căptușite cu praf de țigară.
Suntem încă tineri și părem a fi fericiți
În perechea asta de papuci găuriți cu pikamerul.

Fără corzi vocale

E ziua ta, contingent aiurit!
Mi-e greu să-ți aleg cadoul râvnit.
Pușca și cravata demodată,
Cuvintele care îți intră pe o ureche,
Ies pe alta , știind că te mint..
Ce statuie serioasă!
Ca să nu mai vorbim despre
Iarba care coclește în pe casă.
Închide pumnul cu greier cu tot.
Simfonia este ca o schimbare de voce
Și lung și larg...
Spațiul vital ține de panglica
Pe care se scutură
Stamine de brândușe comestibile!
În mahalaua fără latrine,
Luxul se vinde incredibil de bine.
Stai cu brațele agățate în gâtul meu
Fără corzi vocale.
Aerul doar se umflă în colofoniul
Cu care lutierii își fac meseria.
Alt lung șir de lucrători de firmă
Au primit salariul pe azi.
Este miezul nopțiiilor albe.
Precum în Cer și pe pământul
Care, în brațe ne ține.

Anii și mărgelile de chihlimbaruri

Focul de tabără și tot nisipul deșertului
S-au preschimbat în pocale de sticlă.
A mai crescut cu un lat de palmă
Zidul ierichoanelor în papirusul semnat
Și parafat cu asistență,-
Ca orice acțiune perfect pacifistă.
Inventarul dușmanului se derulează
Cu toate ingredientele unui succes militar.
Sub stilouri pline cu hidrocarbură
Doarme iarba cămilelor biblice.
Și... mergem grăbiți ca precupeții de pește
Pe linia frontului dintre două idei
Care au fost la vremea lor geniale.
În papuci cu toc-cui umblă fata-morgana
Și nu-i de mirare că parada asta începe
Cu garda de noapte de la reanimare.
Eu doar spun povești
În cafeneua cu fum de narghilea
Și mușterii ce-și numără
Pe degete
Anii și mărgelile de chihlimbaruri.
Așadar, suntem o confrerie de istorici
Care se confruntă cu cronici plastografiate
Pe tricoul „Fabricat în China”

La capătul galeriei

Se sapă după noroc, sănătate și bani
Pentru întreaga familie.
Compensația pentru viciu este inegală
Și acceptată fără crâcnire.
Un model de urbanism bizar și în care
Eu sunt unul dintre cele câteva mii
De artefacte glazurate și așezate în crengile
Bradului din parlament.
Cărbunele-i tot scump la bursă.
Gerul se ascute în atelierul de polizat Timpul.
La capătul galeriei închise,
Sunt minerul fără imaginație.
O iau în răspăr, către cârciuma în care
Beția nu-și mai încape în piele.
Este o stare de fapt despre care
Nu se vorbește, nu se scrie-n ziare
Și...formele pietrelor îndoliate trec -
Ca la parada de 23 August,-
Pe strada plină de harbuzi scoși din vânzare.

Larvele gloriei mondiale

Eu sunt Cain,
Tu Abel...
Două victime ale conflagrației nonverbale
De bună voie, în pielea arsă de soare,
Facem târâșul prin fața proprietarului
De focuri bengale
Și ce dacă în munți a nins cu praf de asfalt?
Noi suntem larvele gloriei mondiale!
Oglinzile retrovizoare ale amfibiei
Ce-și depune pontă și, apoi moare la datorie.
De ce aș avea chef să mai cos nestemate
Pe mitre regale?
Brațul lung al legii ordinare,
Are tatuaje-n alb-negru,
De la cot pân' la susbioare.

Cine-mi va citi scrisul?

Detaliile despre ceea ce discutăm între noi
Costă cât o nuntă de modă veche.
În bani vechi și în bani noi
Solda mirelui se împarte cu sabia
În felii străvezii.
De la două capete de carte poștală
Îți citesc răvașul
Și de jur împrejurul creionului chimic
Crește pericolul nemărginirii.
Strălucește de-mi ia ochii
Câmpia libertății de opinie
Așa, închisă în borcanul prin care
Hamsterii circulă liberi ca libelulele.
La capătul podului din D'Avignon
Vivandiera își oferă serviciile de caritate.
Ce frumoși sunt morții din rândul întâi!
Și ceilalți, băieți din corul abației
Care a primit de Crăcin
Altă cutie cu soldați de plumb
Pentru linia întâi a drumului dintre noi doi.

Recesiune

Curg pe sub Arcul de Triumf
Râuri de cărbune malaxat la cald.
Plouă în acvaforte
Peste orașul cu unghiile lustruite
În ceara albinelor.
-O lucrare suprarealistă,
Spun specialiștii
Și... cucuta e grea de semințe
Nu m-am îndoit niciodată de anotimpul
Care vine pe nesimțite
Și face percheziție la domiciliul rebelului.
Jocul morții este situat între revolte;
Tot detalii lingușitoare și care
Nu mai scot boneta la intonarea imnului național.
Galeria s-a prăbușit cu ortaci cu tot!
Cu Dumnezeu- morților
Mă voi întâlni mai târziu,
La bodega din colț.
E recesiune notorie în apartamentul
Că ușă și geam sigilate
Și aragazul este defect din construcție.

Altă Ană...

Jilțurile de răchită, aeronoavele de jucărie,
Opiu, bomboane de mătasă, șantajuri...
Tot nimicuri ce ridică din umeri
În fața vitrinei cu felinarele roșii.
Stacojiu este până și cloptorul din
Foișorul de foc
Omul de onoare al orașului în care
Ceața-i mai deasă ca sita de făină „nula”.
Piața de argintării s-a închis și ea...
Ceea ce au dă peste margini
Este doar un zid din var ars la soare.
Altă Ană de meșter fără noroc
Se lasă închisă în piatră-cubică.
Și mistria-i obosită
Ca un ortac ce doarme
Cu cizmele-n picioare
Pe lavița „acceleratului” de noapte.

Cangrena, boala singurătății

Prizonier pe cruce
A îmbătrânit timpul în care
Vorbeam despre dragoste fastuoasă.
Oamenii și carii
Se hrănesc cu rumegușul
Spulberat de sub dalta tâmplarului.
Și blidul cu fasole este universul
Prin care urletul meu se rostogolește
Anonim ca firul de ață chirurgicală.
Face cangrenă boala singurătății
În pulpa poștașului ce iese la pensie.
Nu vom mai reface drumul de diligență
Din poartă în poartă de om-bun.
În halta pustie
Stăm adunați în cearceafuri din iederă arsă.
Până și marmura din crucea de răspântie
Este rece și lascivă ca o dansatoare
Plină brățări la mâini și picioare.
Scriu în jurnalul personal
Despre pacea interioară și
Despre cum ar trebui recâștigată ea,
Sub măslinii ce-nfloresc sterp
În grădina ghetsimanilor.

...și bea!

Stai zăvorât în odaie la tine

Și bea!

Nu îți sugerez să scoți castanele de pe plită

Într-o mănușă de mamouș.

Până și bucătarul întârzie din nou la popotă

Și... trec prin războaie civile

Alte mărfare cu mirese tinere și desculțe.

Experiența maternității este ca ochiul fântânii.

Tot de victorie ține și controlorul,

Vameșul cu chipiul aruncat pe ceafa transpirată.

Coborâm braț la braț,

De pe crucea de fier proaspăt vopsit.

Dinaintea camionului golit de recruți

Drumul se topește ca săpunul cel bun.

Încă aș putea omorî pentru tine un om,

Așa.. desenându-l din memorie,

Pe bucăți de hârtie velină!

Râzi ?

Calea Victoriei mele are semafoare

Despre care nu vrei ca să știi.

Stai zăvorât în odaie la tine

Și bei streatip, sâcâitor ca un perceptor.

Numai poetul

Vorbesc cu televizorul.
O fac colorat, fără punct și fără virgulă.
Din patru zări nu îmi vine răspuns
Și ultima șansă de-a nu trișa
O primesc moștenire.
Nu da vina pe mine, prietene!
Eu sunt numai poetul pentru care
S-au certat zeii de odinioară.
Drumul meu prin betoane și prin mușețel
Este exercițiul perfect de patriotism.
Bun!
De ieri, vând scorțișoară !
La taraba din colțul de drum.
O fac cu seriozitate și parcimonie
Ca și cum aș cântări uncii de otravă
Și le-am ambala în sulfină.
Îmi spui că...
Aerul dintre noi miroase a pași de copii,
Iar pe acoperișul de tablă din plumb
Au murit trei hulubi.
Eu sunt orbul care ține de cap și picioare
Statuia Doamnei Îndurerate.
Sobru și elegant.
Fără lacrimi.

Scufundat ca un coș de răchită

Era ca și cum
Iedul sălbatic ar fi îngenuncheat
Dinaintea satrapului.
Mâna insului era asudată, acră.
Eram conștientă doar de de inima,
Rinichii, splina
Și de fiecare mușchi din ochiul
Care mă privea cu mirare.
Tremură carnea
În giulgiul aruncat peste moarte
Ca un colac de salvare.
Împreună am înotat în iordane
Și ne-am scufundat ca un coș de răchită
În care copilul de rege scâncește.
Foamea și setea sfârâie pe jarul
Unde s-au ușurat de vină cuceritorii lumii.
Vom ieși la liman fără dinți și fără memorie.
Vase din teracotă, în care
A fost însământată furtuna.

Succes garantat

Scriu romane despre
Războiul care miroase dulceag
Ca macul din taverna chinezească...
Parcă nu aş vrea
Să fiu lângă tine aici și acum,
Să iau pe tălpile ghetelor mele de stradă
Noroii și făina oaselor strânse în aparat ortopedic.
Hai să evităm subiectul prin care
Moartea-soldat
Trece cu iasomie fără de floare
În gură.
Tu ai succes garantat pe noul abataj,
O normă întregă și fărâma de neputință
Din mâna mea stângă.
Simplu! Trăim sub coviltir,
Prizonieri și caralei, la un loc.
Ne întâlnim ora de spălat dinții cu sare
Și în piața peste care frunzele
Cad resemnate ca o regină trădată.

Rodește levantin timpul

Plouă icnit,
Ca și cum Precista ar naște oameni nu sfinți.
Se dizolvă peluza de fotbal în sare amară
Și gardul din sârmă a prins rădăcini!
Trecem în cadență impară prin regatul cucerit
De sergenții din regimentul de gardă.
Șampania franțuzească a îngheațat
În patntoful de damă;
Ce asudă a mosc și a moarte de om.
Ca un zâmbet de chip răstignit
În rama unui tablou din talcioc,
Te aștept și azi în atelierul de clopote.
În cuptorul acesta se picură mercurul în argint
Și sunetele toate stau prinse-n ciorchine
Pe același veșmânt.
Mâine va fi doar o altă zi de ocazie,
Târg cu tarabe și negustori fericiți.
Rodește levantin anotimpul și
Escadrilele de vulturi vin...
Își fac drum cu ciocul, cu mintea
Prin tabla înmulțirii talantului
Pe care nu-l recunoaștem,
Nu-l știm.

Cămara cu o mie de măști

Un bidiviu fără cavalier
Galopează în dimineața copilului care
Își sparge dinții în prima înjurătură.
Nimic întreg nu a mai rămas
În puzzle-ul la care migălesc fără rost.
Lipit cu spatele la zidul uns de igrasie
Câinele portarului de la Colosseum
Roade osul sintetic.
Dragostea mea e risipită în nopți fără soț.
Mereu uit ușa de la cămara cu o mie de măști
Întredeschisă
Și scârțâie balamalele în vânt...
Cercul se închide la țanc.
Scapă cine poate!

Din turnul cetății cu găște îndopate cu orz,
Ceasornicul scoate limba de aur la cetățenii
Ce beau vodkă între platanii
Înfrunziți cu bancnote scose din uz.

Orașul pregătit de banchet

Întind mâna după aer-curat.
Piața de nord este plină
Cu flori din primăvara care întârzie.
O mie de tineri-bătrâni stau pe banchiza de asfalt
A orașului pregătit de banchet.
Trag fermoarul ferestrelor de la casele vechi
Ca pe o sârmă de wolfram
Prin glob de cristal înghețat.
Arborele vieții se ridică de podeaua
Pe care dansează marea.
Albastră ca pruna e ceața
În călimara cu iluzii de subzistență.
Notez fiecare detaliu din sărbătoarea promisă
Și plescăi pofticioasă
Peste lingurița placată cu folii de smalț vișiniu.
În sfârșit, cina-i servită
Și bricheta s-a aprins fără gaz!
1, 2, 3...Număr stolurile de rațe sălbatice
Și toate ridurile de pe obrazul
Lui Henrik Ibsen.
Cine mai citește astăzi dramă?!
Toți n egrăbim să prindem feribotul.
Fanfara marinei scoate geamăt
De alămuri strangulate cu papion nou.

Ronțai din eternitate

Salve de tun
Triumfal
Sunt trase prin pereții de cretă
Ai celulei sfinților
Din Capadochia.
Steaua lor a căzut la datorie!
În rastimp,
Colbul cosmic
Mi-a intrat în ochi
Și în gură;
Văd pe întuneric.
Mestec eternitatea clipei
În maxilare
Ca pe o gumă americană.

În piața publică
Se face tir cu porumbei de prăsilă.

Dorm bolovanii

Săpămâna nu mai are
Duminică.
Contez pe altă poveste,
Pe șirul literelor din care durerea
Fulgeră ca un dinte de lapte.
Numai orfanul mai cântă din toată inima
În colivia fără ușă și fără de gratii.
Credeam că știu tot
Despre ochiul din spatele... ochiului.
Am greșit și timpul și locul.
În acvariul fără oxigen
Știuca lăcrimează uman.
Dorm numai bolovanii
Din curtea palatului ars în revoluții.
Este seara morților noștri
Și miliardele de creioane fără stăpân
Și-au aprins grafitul
Și istoria lumii se lăbărțează
Ca rimelul pe obrazul unei cocote.

În numele păcii promise

În fiecare cameră din casa asta
Luminează un crucifix din tăciune.
Semn de pace cu umbrele-duse
Frământă mama în covată.
Sângele și prescura
Laolaltă-i asudă pe frunte
Și-i criță tata prin galeria care se lasă
Peste oase spălate în vinul cel dulce.
Carvela din vis se îndepărtează
Prin adâncul de mină burdușită toată
Cu vâlve tinere și fără de minte.
Aici nu-i de mine!
Am înmugurit stigmat-e-n ciorchini de dorințe
Peste rufele care așteaptă cu sufletu-n gură
Săpunul și apa de munte.
Iartă-mi, Doamne,
Palmele ce au bătut piroane de sticlă
În crucea zilei Tale de naștere!
Sunt fără de stare-n fotografia
Cu ramă crestată în bardă fără vechime.

Activitatea literară

Melania Cuc, Membru al Uniunii Scriitorilor din Romania, a debutat în publicistică la 16 ani, în cotidianul *Făclia* din Cluj. Între 1975 și 1989 a avut colaborări intense cu Radio România prin reportaje literare și tablete. A fost redactor la editura Bir Contact București, secretar general de redacție la publicația *Curierul Sănătății* și redactor la *Flagrant* iar din 1998, șef al subredacției Transilvania de Nord pentru săptămânalul *Top Business*, iar apoi, la cotidianul *Răsunetul*, din Bistrița. A fondat și coordonat publicațiile: *Gazeta de Cernavodă*, *Gazeta de Medgidia* (1991) și *Șapte zile bistrițene* (2004).

Debutul radiofonic îl are în 1972 la Radio România, cu un grupaj de poezii, recitate de celebra actriță Lucia Mureșan.

În 1973 debutează literar în revista *Luceafărul*, cu poemul *Plopii în Ardeal*.

A publicat grupaje de poezie, eseuri și reportaje literare în *Luceafărul*, *România Literară*, *Contemporanul*, *Flacăra*, *Femeia*, *Pentru Patrie*, *Tribuna Informația Bucureștiului*, *suplimentul Scânteii Tineretului*, *Munca*, *Săptămâna*, *Litera Nordului*, *Grai*, *Vatra veche* etc.

În prezent este realizator de emisiuni la AS TV din Bistrița și, din 2005, este redactor la revista *Agero* din Stuttgart, Germania și redactor colaborator la mai multe reviste literare din Romania și străinătate.

Volume publicate:

Peisaj Lăuntric, poeme, Editura Litera, București, 1985;

Dincolo de jertfă și iubire, poeme, Târgoviște, Editura Macarie, 1991;

Impozit pe dragoste, roman, Editura Macarie, Târgoviște, 1999;

Vine Moș Crăciun, poezie pentru copii, Bistrița, Editura Răsunetul, 1999;

Galaxii paralele, eseuri, Bistrița, Editura G. Coșbuc, 2000;

Destin, proză biografică, Bistrița, Editura Răsunetul, 2000

(Ediția I și II);

Tablete contra disperării, eseuri, Editura Aletheia, Bistrița, 2002;

Cinând cu Dracula, roman, Bistrița, Editura Aletheia, 2003.

Biografia unui miracol, proză, Bistrița, Editura G. Cosbuc, 2003;

Destin, - proza biografică, Editura Rasunetul, 2003

Versuri scrise pe zăpadă, versuri pentru copii, Bistrița, Editura G. Cosbuc, 2003;

www.rebel 2004.ro, eseuri, Bistrița, Editura G. Coșbuc, 2004;

Căsuța cu povești, versuri pentru copii, Bistrița, Editura G. Coșbuc, 2005;

Șotron, eseuri, Bistrița, Editura G. Coșbuc, 2005;

Fructul oprit, roman, Bistrița, Editura Karuna, 2006;

Iisus din podul bisericii, proză, Cluj Napoca, Editura Limes, 2006;

Fără nume, tablete -șotron, Editura Ardealul, Târgu Mureș, 2006;

Femeie în fața lui Dumnezeu, roman, Editura Eikon din Cluj-Napoca, 2007;

Graal, roman, Editura Nico din Tg. Mureș, 2007;

Miercurea din cenușă, roman, 2008, Editura ZIP din București;

Dantela de Babilon, roman, 2009, Editura Nico din Tg. Mureș;

Jurnalul de la Lăpușna, proză, Editura Nico, 2010, Tg Mureș,

Lebăda pe asfalt, poeme, Editura Anamarol, București, 2010

Autoportret, poeme, 2010, Editura Nico, Tg. Mureș;

Vânătoare cu șoim, tablete, Editura Dacia XXI, Cluj Napoca, 2010,

Alb pe negru, Ediția I, critica literară, Editura Semănătorul, București, 2010.

CUPRINS

Mărturisesc/5
Îndrăznela mea/6
Un șir infinit/7
Spectacol/8
Clopoței de nuntă regală/9
Jucăria împușcată/10
Poker pe mere de aur/11
Cu palma pe gură/12
Colecția mea de porțelanuri/13
Peisaj cotidian/14
În arena plină cu pisici stacojii/15
Îngesuită în cutii de conserve/16
Rugul a ruginit untdelemn/17
Fotografii de familie/18
Este incendiu perpetuu /19
Dinspre turnul primăriei de galben/20
Se înserează sistematic în mahala/21
În dimineața asta nevorbitoare/22
Alunec din te miri ce.../23
Povestea asta nu are autor/24
Nimic triumfal/25
Roșu-nchegat/26
În colțul vieții/27
Surâsul prins în ace de siguranță/28
Când luciul pe buze-mi pleznește/29
Peliculă tot mai voalată/30
Străzi fără nume/31
O țărăncă prostituță/32
Voaleță de ață cenușie/33

În cutii de mahon/34
Nimic de vândut/35
Desculți pe Calea Victoriei/36
Poeții mor de bătrânețe/37
Birja noastră/38
La capătul liniei de travaliu/39
Nu vrei să știi/40
Vorbim pe șleau/41
Ea nu mai vede/42
Între punctele de legătură/43
Afară, în zăpada-fecioară/44
Obosită ca un fluture/45
Hamalii de șofran/46
Uzina de apă potabilă/47
Licitație/48
Strada Labirint/49
Hoinarul cu șosete deșirate/50
Rănille stau la vedere ca medaliile/51
Felia de cernoziom/52
Primăvara are palmele roșii/53
Credeam că am văzut tot/54
Oasele ce albesc zahărul/55
Vapoarele cu fugari și huilă/56
Aniversare/67
Via Dolorosa/58
Satrapul mi-e rudă de sânge/59
În planul secund/60
Genunchiul a prins rădăcini/61
Neliniștea tropotește/62
Nimic despre bivolița/63
Ș'apoi!?!/64
Plusez la mofertă/65

Cum rămâne cu noi?/66
Foșnește taftaua/67
Sunt doar un ins/68
Cizmele de vânătoare/69
Punctul de topire/70
Mutații/71
Bine ai venit, surioară!/72
Îngerii îmi vând șofran/73
Mă lepăd de tri ori la rând/74
Vulturii ciugulesc amintirile/75
Păpușă în cârpe vopsite/76
Rutină/77
Solidari, cumițiți cu cravașa/78
Zi-mi să tac!/79
Separarea uleiului și apă/80
Tors de femeie pe gânduri/81
Jazz/82
Fără corzi vocale/83
Anii și mărele de chihlimbaruri/84
La capătul galeriei/85
Larvele gloriei mondiale/86
Cine-mi va citi scrisul?/87
Recesiune/88
Altă Ană.../89
Cangrena, boala singurătății/90
..și bea!/91
Numai poetul/92
Scufundat ca un coș de răchită/93
Succes garantat/94
Rodește levantin timpul/95
Cămara cu o mie de măști/96
Orașul pregătit de banchet/97

Ronțai din eternitate/98
Dorm bolovanii/99
În numele păcii promise/100
Activitatea literară/101

Melania Cuc

VIA DOLOROSA

EDITURA NICO

(...) De altminteri, trecerea de la poemele descriind un peisaj lăuntric cu detalii bine conturate la tablete eseistice pline de nerv sau, mai apoi, la roman, nu e crizică, nici definitivă. O anume încărcătură metaforică secondează tabletele juranlistei ori proza, epicul e prezent în subtextul poemelor, un transfer înspre senzational, la limita dintre real și supraréal, informează periodic versul. (...)

IRINA PETRAȘ

(Din volumul **Literatura română contemporană, prelungiri**. Editura Cartea de Știință, Cluj Napoca, 2010, la Capitolul **Poete de azi. Crochiuri**)